meditații inocente

Nu sînt un frecventator al cinematografului „Timpuri noi", dar în dimineața aceea am intrat totuși în sala care, fie vorba, ar merita o renovare urgentă, prea e murdară, dizgrațioasă și cu scaune scîrțîietoare — ca să văd un documentar despre platourile înalte din Noua-Guinee. O oră și ceva mi s-a dezvăluit o lume abia ridicînd fruntea la zorii celei mai rudimentare civilizații, într-un decor de Eden împădurit, albastru și pluvios, prin care zburdă papagali, fluturi păroși, ursuleți cu popsul chel și agățați de crengi cu capul în jos, păsări cu penaje de vis, o lume de care greu te poți apropia cu zîmbetul pe buze: înțelegerea ei te depășește, simți un fior ascuns ce nu provine decît de la acele blestemate gene cu care te-a hărăzit natura, ca să-ți amintești mereu cîte ceva din ceea ce tu ai uitat, dar mașinăria zidirii tale n-are voie să uite niciodată.

În drum spre casă, chiar în fața teatrului „C. Tănase", cineva a schițat un semn binevoitor. Era o figură vag cunoscută, cunosc însă atîția oameni, încît am început să-i și confund între ei.

— Ce faci? m-a apucat de un nasture.

Nu-mi place să fiu apucat de nasturi. Nu știu de ce, nu-mi place să fiu apucat sau tras de nasturi. M-am posomorît.

— Ce să fac? Umblu.

— Zău? M-a strîns mai tare de nasture și am simțit că mă pierd de enervare. Zi, umbli? Atunci ia spune-mi: ce-i cu Tănase? Vogă mare, ai?

L-am privit surprins, m-am uitat și la afișele de la intrarea teatrului, cu Nicuță la... Tănase, (un altcineva ar fi trebuit să se uite mai bine ca mine la ele cînd le-a luat de la tipografie, sub poza lui Nicolaide scria: artistă emerită, și sub cea a mereu nervoasei Zizi Șerban: artist emerit), și am dat din umeri.

— Tot ce se poate. E un gen care merge.

— Vax. Ce merge, unde merge? Că vor ziariștii? Ce le-aș face eu ziariștilor ăștia... din ce burtă l-au mai scos și pe Tănase? Adică Ozon n-a fost bun, și e bun Tănase?

O scînteie de înțelegere mi-a pîlpîit discret în cerebel. Vorbea de cestălalt celebru Tănase, de fotbalistul.

— Și Politehnica retrogradează? Ah, să văd nedreptatea — și ar cu plugu' toate stadioanele din țară. Inadmisibil... strigător la cer!

Avea dreptate, cel puțin momentan, strigătele lui cred să fi ajuns pînă la ultimul nivel al Telefoanelor.

— Știi... nu mă pricep chiar bine la chestia asta, am spus cu precauție, sînt alții care văd treaba cum trebuie, care comentează, se entuziasmează, se întristează, scriu despre entuziasmul sau tristețea lor. Eu...

— ...Sînteți niște ageamii, cu dumneata în frunte!

Mi-a dat drumul la nasture, (cam tîrziu, fiindcă tot l-a rupt și l-am și pierdut în rigola cu apă a trotuarului... și ce nasture: o lună am umblat după el prin magazine, pînă să-l găsesc asemănător celorlalți) și a plecat fără să mă salute. Iar eu am intrat în prima bodegă, am dat pe gît o vodcă mare și am închis ochii: am revăzut munții albaștri, cerurile albe, pe toți oamenii aceia rămași dintr-o epocă dispărută, tăind arbori cu topoare de piatră, afumîndu-și morții săptămîni în șir și apoi lăsîndu-i pe vîrfuri de stînci, i-am revăzut mîncîndu-și dușmanii — de fapt asta n-am văzut, s-a spus doar mai încet în comentariu — i-am revăzut bătînd tobe, dansînd, nuntindu-se... dragii, dragii și nefericiții mei papuași, părăsiți de nici un sfert de oră în întunericul primitivismului vostru și-n cel al imposibilei săli de pe bulevard, bărboșii și nevinovații mei papuași, de pe marginea trotuarului acesta bucureștean, lucind în ploaia stîrnită de apropierea civilizată a echinocțiului primăverii europene — vă salut cu tristețe și dojană în același timp. Păcat, băieți. Acolo la voi nu știți ce-i Ozon, ce-i Tănase, ce-i Lucescu sau Dembrovschi; nu știți ce-nseamnă să cîștigi un campionat mondial de handbal, să retrogradezi într-unul de hochei C, să faci ceva (sau totul) pentru schi; nu știți ce-nseamnă să reînceapă un campionat divizionar de fotbal, nu știți cam cum vine așteptarea cu nervii întinși la maximum din pricina unui El Mundial '70, nu știți ce-s alea comentarii la televiziune, nici ce-i un stadion, o pistă de zgură, de beton sau de tartan. Nu știți, și e cazul să vă documentați serios, ca să aveți habar cît de curînd. Ca să nu rămîneți puri și inocenți continuînd să vă vînați de-a surda magnificele păsări ale paradisului, struții pitici, să vă preparați gospodărește morții și să vă mîncați purceii sălbateci cu copite cu tot, neștiind că din ele se pot face și piftii — ceea ce, trebuie să recunoașteți e o mare, o imensă lipsă și, în plus, ca să nu fiți ageamii ca mine.

Al. STRUȚEANU

„Recolta" unei escapade vînătorești

VÎNĂTOR BUCUREȘTEAN...

— Îi invidiez pe cei care trăiesc în provincie. Ici e centrul orășelului, ici e marginea lui; cu cîmpul, cu pădurea, cu pîrîul, cu bălțile lui cu tot. Dar așa, bucureștean și vînător fiind ai două-trei ieșiri pe an la iepuri...

Cam așa se plîngea zilele trecute amicul S. B., pictor, de curînd uns vînător, însă de mai multă vreme c[...] torit. Și, deci, îndri[...] sînt dorințele de escapade vînătorești.

— Ce faci mîine după-amiază, l-am întrebat, în loc să-i căinez nenorocirea de vînător bucureștean.

— Nimic deosebit în program. Soția mea lucrează, iar eu am să umblu prin cărți..

— Atunci, îți pui cizme lungi, ceva gros pe umeri, cartușe cu alice de trei milimetri și vii și mă iei la patru și jumătate.

— S-a făcut! Dar... crezi că face? — s-a entuziasmat el și s-a dezumflat pe loc.

A doua zi, la ora fixată, amicul a sunat la ușă. Eram gata echipat și peste trei minute urcam, amîndoi, în tramvaiul 6. Apoi, timp de douăzeci și ceva de minute, am trecut în revistă zeci, sute de blocuri de locuințe înșirate de-a lungul Căii Griviței și am ajuns la capătul liniei și la marginea Capitalei. De-acolo, de la capătul liniei de tramvai se vedea cîmpul cenușiu și nesfîrșit, meandrele Colentinei prin zăvoaie și, în ultimul plan, o pădure.

În marș-forțat, după o jumătate de oră treceam „linia de centură". Șerpuiam, unul pe un mal și altul pe celălalt al Colentinei, care, aici, este un pîrîu cu ape limpezi și repezi. „Mac! mac! mac!" a răsunat deodată strigătul rățoiului. Dar armele noastre n-au zvîcnit în umăr. El, amicul meu, era prea surprins să afle că sînt rațe sălbatice pe Colentina, aici în marginea Bucureștiului, iar eu eram surprins că i-am demonstrat atît de repede lucrul acesta...

Ne-am privit reciproc (punînd în priviri cît mai multe semnificații) și am pornit mai departe călcînd cît mai ușor. Mergeam ușor ca să ne sară sălbăticiunile cît mai de aproape. Și au sărit. Și am tras cîteva focuri. Trei, bine plasate de către el, adică trei rațe culese de pe mal. În ce mă privește, am plasat bine două focuri, am agățat la ciorchinar o rață, iar pe a doua am pescuit-o anevoie cu crengi și diverse improvizații, din apele Colentinei care o duceau repede la vale.

Se întunecase de-a binelea cînd, înotînd greu, cu cizmele grele prin zăpadă, am ieșit iar la liman, adică la capătul liniei tramvaiului 6.

— Cît ați plătit, maică, rațele? ne-a apostrofat o bătrînă.

— Un leu bucata, a răspuns evaziv amicul meu.

— Cum un leu, maică, bătu-v-ar norocul să vă bată! Că-s mai scumpe...

— Da măicuță; un cartuș costă un leu... Răspunsul a descumpănit-o și ne-a lăsat, bombănind, iar noi ne-am văzut de drum.

A doua zi, amicul mi-a telefonat să mă anunțe că, după multă vreme, a adormit fără Carbaxin. Și mi-a mai atras atenția să nu-mi complic după-amiaza cu alte chestii, să nu uit să iau autorizația cuvenită de la asociația de vînătoare a sectorului VIII și să mergem pe Colentina-n sus...

Ilie CARCIU

EDITURA „STADION"

În sfîrșit, editura de cărți sportive a primit un nume. Să fie într-un ceas bun! Noua titulatură — nu-și face nimeni iluzii — nu va putea ea singură să schimbe nici structura, nici eficiența casei de cultură editorială. Dar noua firmă poate procura lucrătorilor sentimentul tonic, că ei reprezintă cu adevărat o **editură**.

În acest moment fericit al botezului, încercăm să ne temperăm bucuria, pentru că importantă acum nu e victoria cuiva ci realizarea în sine. Deși, la drept vorbind, pentru acest eveniment, nașii au manifestat mai multă perseverență decît părinții.

Rubrica „SPORTUL propune" a menționat necesitatea, a înșirat lista de nume posibile, a insistat. De astăzi, instituția se cheamă în mod oficial: **Editura „Stadion"**. Felicitări!

„BOWLINGUL" DIN MAMAIA ARE UN CAMPION ABSOLUT

Pentru constănțeni, în cele 8 luni în care sezonul estival nu lasă amatorilor de sport de pe litoral decît nostalgia cochetelor terenuri de tenis, baschet sau volei, „bowlingul" rămîne baza sportivă cea mai solicitată de către iubitorii „popicelor mecanice".

Sînt foarte puțini acei ce încă nu cunosc frumusețea și ambianța celor 12 piste de popice, atît de solicitate în orele de după-amiază.

Întîlnești aici copii de o șchioapă care ridică bila și o trimit pe pistă, cu stîngăcia începătorilor tremurînd de emoție: va reuși bila să străbată distanța de la ei pînă la popice? Și dacă da, va întîlni în plin sau o va lua buclucaș pe șănțulețul din margine?

Alături de ei se află mame dornice să-i fortifice, sau bunici sfătoși ca-n basme, care cunosc mai multă tehnică decît un veritabil campion mondial.

Dar pe lîngă acești sportivi — să-i numim ocazionali — la „bowling" își desfășoară o activitate sistematică și sportivii celor opt asociații constănțene, care, sub îndrumarea Comisiei de „bowling" de pe lîngă C.J.E.F.S. Constanța, au organizat primul campionat de bowling din țara noastră.

La acest campionat au participat 8 echipe — locul I fiind ocupat de echipa asociației Palas, de pe lîngă Întreprinderea 12 construcții montaj, iar la individual, de R. Kruch din aceeași echipă.

Au urmat, apoi, concursuri organizate de Consiliul sindical și de asociația Constructorul, în care, pe lîngă echipa campioană, s-au afirmat echipele Constructorul T.C.L., Victoria Murfatlar, I.T.C. și altele.

Și așa cum se întîmplă mereu în sport, chiar și campionul absolut R. Kruch a trebuit să încline ulterior steagul, fiind învins de ing. Gheorghe Dumitrescu.

Desigur, lupta pentru supremație continuă, mereu apărînd nume noi de popicari, care își îmbunătățesc recordurile.

Un lucru care place cel mai mult la întrecerile de „bowling" îl constituie componența echipelor, în care, alături de inginer, profesor sau medic, vezi muncitori care, după efortul fizic depus la locul de muncă, întrec aici toate pronosticurile.

Și fiindcă drumul spre Mamaia în acest sezon este foarte plăcut, chiar pentru o plimbare pe jos, îi invităm pe cei care nu cunosc tainele „bowlingului" să se inițieze, convinși fiind că ei se vor îndrăgosti repede de acest sport.

ing. CORNEL POPA
coresp. principal

ARGUMENTE

Cine este Samuel Becket poate pare inutil să o mai spunem. Totuși formula unei reviste ilustrate ni se pare sugestivă: „un irlandez, laureat Nobel, care scrie opera sa în franceză".

La început, editorii n-au vrut să publice nici o carte a sa. „Romane în care nu se întîmplă nimic. Interesant, dar nepublicabil". Ca și cu Van Gogh, care în viața sa întreagă n-a vîndut decît un singur tablou. „Molloy" și „Malone moarte" au devenit apoi, două lucrări abia cumpărate.

Ascensiunea lui Samuel Becket spre premiul Nobel a fost lentă și neprevăzută. De altfel, în ziua acordării lui, Becket nici n-a fost măcar în Suedia să-l primească, iar banii premiului i-a împărțit oamenilor sărmani.

Acest om, tăcut și ciudat, iubește liniștea, munca, natura. Vă amintiți din efortul televiziunii române, acel minut furat lui Becket de aparatul de filmat, fără un cuvînt, fără un gest.

— El este ca un vultur, puternic și însingurat, a spus în acea după-amiază a „Realității ilustrate", Liviu Ciulei. Într-adevăr, Becket e un singular. S-a crezut că pesimismul său, atitudinea sa de viață este explicabilă printr-o copilărie tristă, printr-un mediu bizar sau neprielnic. Dar nu este așa...

Samuel Becket studiază la Portora Royal School în Irlanda și apoi devine lector de engleză la o școală normală din Franța. El descoperă Franța și se leagă de ea, puternic, statornic.

La Paris întîlnește și se împrietenește cu un alt mare scriitor irlandez James Joyce (și O'Neill și G. B. Shaw sînt, se știe, irlandezi). Becket scrie versuri caustice și un eseu despre Proust.

După un tur al Europei (în 1938), Becket se stabilește la Paris, într-o modestă locuință, la al optulea etaj. Într-o noapte e înjunghiat de un necunoscut, în stradă, fără motiv. Întrebat chiar de Becket abia însănătoșit, de ce l-a lovit, necunoscutul nu poate să spună decît „Je ne sais pas". Acest „nu știu" este prezent, ca un ecou, în multe din operele lui Becket. Samuel Becket își datorează consacrarea și soției sale, Suzana, care renunțînd la o carieră de virtuoasă pianistă, s-a dedicat cu totul izbînzii lui literare.

De la romane, Becket a trecut la teatru. Cu banii de la piesa jucată în lumea întreagă „Așteptîndu-l pe Godot", Becket și-a făcut o casă stranie, cu un etaj, un singur copac în curte și un înalt zid protector ca de cetate, pe colina de la Seine-en-Marne, pe Ile de France.

Dar ceea ce ne-a făcut să vorbim atît de mult de Becket, care trebuie realmente cunoscut, este o frază din portretul făcut elevului la Portora School din Irlanda: „Bun jucător de rugby. Uneori strălucit. Este prompt în a urmări o uvertură. Are o bună priză la balon. Lovitura sa de picior în tușe poate fi îmbunătățită".

Față de un laureat Nobel, acest portret de tinerețe reprezintă pentru noi încă un argument al îmbinării stadionului cu cultura. Așadar, alături de Joliot-Curie, Albert Camus, Ernest Hemingway, încă un nume — Samuel Becket.

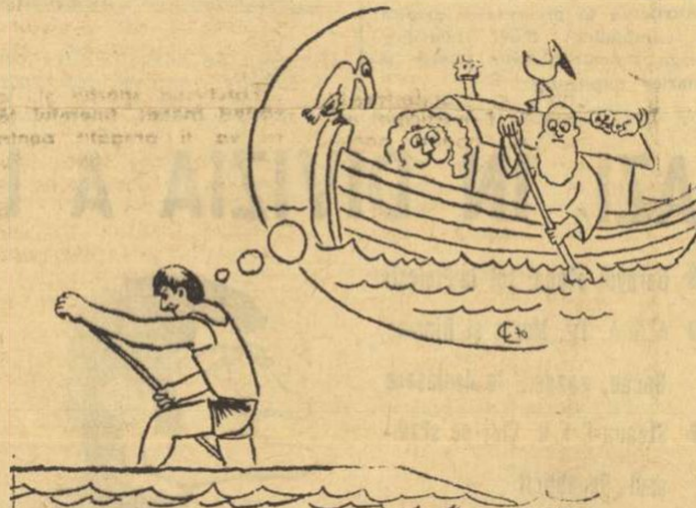
Virgil LUDU

Pasărea măiastră

Gimnastică,
esență de geometrie-n spațiu.
Mișcare ondulată, rotundă, revărsată.
Caleidoscop mirific,
suită de rotații, echere și spirale.
Lungi hexametrii clasici, umană poezie
scăldată în acorduri de amplă rezonanță.
Balet de grațioase sculpturi însuflețite
Zvîcniri lungi, balansate pe bara de oțel,
contact cochet dar aprig cu suple paralele.
Elanuri concentrate, planări de libelulă.
Logodnă efemeră și crîncenă-ncleștare
cu slobode inele, perfide oscilînd.
Desprinderi în torente și-acrobații fantaste,
înscrise în patratul gazonului de pluș.
Un ultim gest și-n fine,
o-nmărmurire netă: statuie respirînd.
Gimnastică,
mozaic suprem de încîntare,
în fața ta rămînem profund uimiți și duși
de fantezie-n spații înalte și senine
ca-n fața unei Păsări Măiestre
de Brâncuși.

Dorin ALMAȘAN

(Din ciclul „Sufletul arenei")

Ca... Noe
Desen de LAURENȚIU CONSTANTINESCU

CUPON DE CONCURS

C.M. FOTBAL

Numele și prenumele: . . . .

. . . .

Adresa: . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .
GRUPA B . . . .
GRUPA C . . . .
GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

PEREȚII DE GHEAȚĂ AI ALPILOR — TERENURI DE SCHI!

În ultimii ani, cîțiva schiori temerari au efectuat coborîri pe unii pereți abrupți de gheață din Alpi. Ei au un predecesor ilustru în francezul Emile Allais care încă din 1935 a coborît culoarul Plampraz din Alpii Savoiei.

Presa mondială a înregistrat în 1969, ca o performanță excepțională, coborîrea realizată de un schior japonez de la 7 000 m în căldarea de vest a Everestului. Trebuie să notăm, însă, că o asemenea performanță a realizat, încă din 1956, Erwin Schneider. El a coborît pe schiuri nu numai căldarea de vest, dar chiar și cascada de gheață a ghețarului Khumbu, cea care a constituit punctul forte al expedițiilor elvețiene și britanice din Everest și despre care vorbește, cu respect, sir Edmund Hillary în cartea sa „Înalta aventură". Dar să revenim la Alpi.

● În 1876, contele Pallavicini efectuează în premieră culoarul de gheață înclinat de 50° care de atunci îi poartă numele. Pentru a realiza această premieră, ghidul Tribusser sculptează cu pioletul său un șirag de 2 500 de trepte în gheață. Pînă azi, culoarul Pallavicini rămîne o piatră de încercare pentru orice alpinist de frunte. În 1961, doi alpiniști din Graz, Gerhard Winter și Herbert Zakarias, coboară pe schiuri scurte culoarul Pallavicini. Ce înseamnă coborîrea unei pante de gheață înclinată de 50° ne putem cu greu imagina. Amintim aci doar că pîrtia Lupului din Postăvar sau Fața Mare a Văii lui Carp din Bucegi nu depășesc, în cel mai înclinat pasaj, un unghi de 38° față de orizontală.

În 1963 coborîrea este repetată de Gerhard Winter și Franz Berghold, fiind filmată din elicopter pentru filmul „Ski extrem" de Jürgen Gorter.

● În 1924, peretele nord-vestic din Grosses Wiesbachhorn este escaladat în premieră folosindu-se, pentru prima oară în istoria alpinismului, pitonul de gheață. Autorul acestei performanțe nu este altul decît celebrul Willo Welzenbach, cel mai mare alpinist din perioada anilor 1920. Acest perete avea să devină fatal lui Toni Schmid, cel care a primit medalia olimpică pentru escaladarea peretelui nordic din Matterhorn. În 1969, doi alpiniști din Salzburg, Kurt Lapuch și Manfred Oberegger, coboară pe schiuri de 1,70 m acest perete înclinat la 60°. Ei nu fac asigurare la coardă decît pe porțiunea mediană a peretelui, restul coborîndu-l neasigurați. În plus ei trec în zbor, cu schiurile, peste crevasa de la baza peretelui.

Cel ce a cucerit — poate — cei mai frumoși lauri în această nouă specialitate sportivă este ghidul Sylvain Sandan din Martigny (cantonul elvețian Valais). Palmaresul lui este mai mult decît senzațional: 1967 — Culoarul Spencer; 1968 — Culoarul Whymper din Aiguille Verte și Culoarul Gervasutti din Mont Blanc du Tacul; 1969 — Culoarul Marinelli din Monte Rosa și Peretele nordic din Aiguille de Bionassay.

Nimeni dintre cei ce văzuseră aceste șiștoace de gheață sau care cuceriseră în ore întregi de luptă aprigă cu pioletul și colțarii, metru cu metru, aceste metereze nu-și putuse imagina că s-ar putea găsi cineva să le coboare pe schiuri.

Iată ce mărturisește Sylvain Sandan, ziaristului Guido Tonella: „...Mă pregătesc cu cea mai mare conștiinciozitate pentru aceste încercări. În ceea ce privește condiția fizică și psihică. Tensiunea nervoasă seamănă cu cea a unui alpinist înaintea unei mari premiere. Studiez cu atenție condițiile meteorologice, temperatura și starea zăpezii. Căci într-o asemenea treabă, nimic nu poate fi lăsat pe seama hazardului... Tehnica nu poate fi cea a unui coborîtor de concurs sau a unui virtuoz. Capul este cel ce trebuie să controleze în permanență corpul și schiurile. Nici o greșeală nu este permisă".

Amintim că peretele nordic din Aiguille de Bionassay a fost rar parcurs și are o tristă reputație, ce concurează pe cea a Figerului. Numai în 1968 au pierit, aici, într-o catastrofă, patru alpiniști.

În ceea ce privește Culoarul Marinelli, el a fost parcurs pentru a doua oară cu schiurile numai la cîteva săptămîni interval, de către Manfred Oberegger și Kurt Lapuch. La 10 minute după ieșirea lor, o avalanșă de gheață a măturat peretele. Norocul celor destoinici...

Walter KARGEL

MANUAL RUGBYSTIC PENTRU COPII ȘI JUNIORI*)

Cu aderență din ce în ce mai sporită la tineret, practicarea rugbyului la această vîrstă reprezintă, în preocupările specialiștilor, una din problemele-cheie, de rezolvarea ei fiind legată atît existența unui tineret moral și viguros — clădit în legile aspre ale acestui sport — cît și prosperitatea însăși a rugbyului, determinată de apariția unui schimb valoros.

Făcîndu-se ecoul acestor preocupări, doi specialiști — prof. A. Teofilovici și V. Cîrligelu — au închegat un volum: „Rugby la copii și juniori" în care au inclus toate capitolele solicitate de factura genului: istoria și caracterizarea acestui sport, particularitățile anatomo-fiziologice ale copiilor și juniorilor și, în relație cu ele, sarcinile și conținutul antrenamentului la respectivele grupe de vîrstă, pregătirea fizică a subiecților și, pe spații largi, tehnica și tactica acestui sport. Însoțindu-și fiecare procedeu tehnic și demonstrație tactică cu fotografii și chinograme, cu subsoluri în care avertizează asupra greșelilor posibile la începători și cu subcapitole privind metodica învățării, cei doi autori oferă, tuturor celor interesați, un material deosebit de util și foarte amplu.

De altfel, intitulîndu-și lucrarea: „Rugby la copii și juniori", „tandemul" autorilor ne descoperă încă din titlu încercarea lor de a cuprinde, într-un volum-manual, toate problemele legate de însușirea și stăpînirea acestui sport de către cele două categorii de vîrstă cărora li se adresează.

Și, într-adevăr, parcurgînd atent drumul celor 340 de pagini, descoperi, la capătul lor, imaginea rugbystului ideal, așa cum îl văd (sau visează) cei doi autori și antrenori, Teofilovici și Cîrligelu.

*) A. Teofilovici și V. Cîrligelu: Rugby la copii și juniori. Edit. C.N.E.F.S., 1970, 340 pag., lei 14.

LOTO — PRONOSPORT

CÎȘTIGĂTORII EXCURSIILOR ÎN FINLANDA ȘI U.R.S.S. OFERITE LA TRAGEREA LOTO A MĂRȚIȘORULUI DIN 6 MARTIE 1970:

Categoria O — 15 excursii: 1. Eugenia Costea — București; 2. Ioan Bălășoiu — Copșa Mică; 3. Georgeta Bejenaru — Bacău; 4. Ioan [...]ianea — com. Lugaș de Jos județul Bihor; 5. Mircea Dîrstaru — com. Bărăgan-Fetești, județul Ialomița; 6. Petru Ifteni — Iași; 7. Florica Vișan — Ploiești; 8. Vasilichia Colineață — București; 9. Eugeniu Pană — București; 10. Teodor Gheorghiu — București; 11. Gheorghe Bădescu — București; 12. Niță Caragea — București; 13. Traian Vlădescu — București; 14. Ioan Dobrescu — București; 15. Viorica Radu — București.

Categoria H — 6 excursii: 1. Constanța Manole — Constanța; 2. Gheorghe Ștefănescu — Constanța; 3. Anuța Dobos — Petroșani; 4. Ion Udică — comuna Grădinari județul Ilfov; 5. Stelian Ștefan — București; 6. Nicolae Buga — com. Bumbești județul Gorj.

● Programul concursului Pronosport nr. 13 din 29 martie 1970, este următorul: I. Dinamo București — Steaua; II: F.C. Argeș — Universitatea Cluj; III: Steagul roșu — Rapid; IV. Petrolul — Farul; V: U.T. Arad — Jiul; VI: Universitatea Craiova — A.S.A. Tg. Mureș; VII: C.F.R. Cluj — Crișul; VIII: Politehnica Iași — Dinamo București; IX: Bologna — Cagliari; X: Juventus — Milan; XI: Brescia — Torino; XII: Internazionale — Fiorentina; XIII: Napoli — Lazio.

DE VORBĂ CU UN „CUTEZĂTOR"

A SALVAT VIAȚA PRIETENULUI SĂU

...Doi copii pe malul unui rîu. Unul dintre ei, cel mai mare, pescuiește, celălalt, mai mic, îl asistă, captivat, pe cel ce dă la porcușori. La un moment dat, cel mare prinde un rac. Surpriză. Bucurie. Dar și „dificultăți tehnice", crustaceul, cu teribilele sale clești, fiind greu de apucat cu mîna. O mișcare greșită și racul scapă în apă. Ion Pașcovici (8 ani), băiatul cel mic, se apleacă de pe mal ca să prindă racul. Dar malul se rupe. Băiatul cade în rîu, malul peste el. Se duce la fund. Undeva, mai departe, un alt copil care văzuse scena o ia la goană, speriat, spre sat pentru a anunța nenorocirea... Poate că după mai puțin de un minut, totul ar fi fost prea tîrziu. Dar undițarul se hotărăște fulgerător. Se aruncă în apă după tovarășul său mai mic, reușește să-l prindă de o mînă și, după o caznă de cîteva minute, îl readuce la mal.

Aceasta a fost, pe scurt, întîmplarea. Deși și-au uscat, discret, hainele, mergînd acasă abia pe înserat, tot satul aflase fapta pionierului Ionel Maxim (13 ani), elev al Liceului „Nicu Gane" din Fălticeni.

Stăm de vorbă cu Ionel Maxim la liceul din Fălticeni, unde este elev în clasa a VII-a. Un băiat blond, mărunt de statură, cu o surprinzătoare vitalitate trădată de doi ochi iscoditori și expresivi.

— Știi să înoți bine, Ionele?

— *Așa și-așa.*

— Nu ți-a fost teamă că poți să te îneci și tu, încercînd să-l salvezi pe Pașcovici?

— *Nu m-am gîndit la mine.*

— Ce-au spus părinții cînd au aflat de fapta ta?

— *Mama m-a pupat, iar tata m-a bătut pe umăr.*

— Dar colegii de școală, profesorii?

— *N-au știut, nu le-am spus nimic.*

— Cum au aflat, totuși, întîmplarea?

— *Au aflat cînd am primit de la București diploma de „Cutezător".*

— Cum te simți, fiind singurul copil din oraș cu această înaltă distincție?

— *Destul de bine. Învăț mai mult ca să fiu și la carte un... cutezător. Fac și sport mult mai serios. Ca și cosmonauții — despre care am citit atîtea lucruri senzaționale — și cutezătorii trebuie să fie excelenți sportivi.*

— Am auzit că faci zilnic un... antrenament special?

— *Da. Fac o oră și jumătate pe drum din Rădășeni, satul meu, pînă în oraș, la școală. Și merg repede. Ceilalți copii nu se pot ține de mine.*

— O ultimă întrebare, Ionele: ce vrei tu să te faci?

— *Inginer silvic sau.. cosmonaut. Mai am timp să mă gîndesc. Îmi place natura, dar parcă mă atrage din ce în ce mai mult Universul...*

Marius POPESCU